Ác Ý

Contents

Ác Ý **1**
1. Chương 1 1
2. Chương 2 3
3. Chương 3 6
4. Chương 4 9
5. Chương 5 12
6. Chương 6 14
7. Chương 7 19

Ác Ý

Giới thiệu
Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, 1-1, ngược tâm, BEBiên tập: BìnhTôi không muốn quay đầu lại, bản thân tôi càng không t

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ac-y

1. Chương 1

CHƯƠNG 1.

“Đã rất khó phẫu thuật.”

“..... Ừm.”

“Nhưng cũng không phải hoàn toàn không có hy vọng.”

“Tôi còn có thể sống bao lâu?”

“..... Người nhà cậu có đây không?”

“Không cần để họ biết, cám ơn ngài.”

Chết cũng không đáng sợ. Mỗi người rốt cuộc cũng sẽ chết.

Thế nhưng nếu đối với thế giới này vẫn còn chưa muốn xa rời, chết rồi về sau có thể đầu thai hay không?

Không thể đầu thai cũng không lo. Nhưng nếu không thể đầu thai, tôi sẽ không gặp lại người kia.

Ra khỏi phòng khám và chữa bệnh, buông tay nhẹ nhàng để cửa đóng lại, phát ra ‘cách” một tiếng.

Mùi vị bệnh viện… đến giờ cũng không thích được loại hương vị này, hiện tại lại càng chán ghét.

Thấy tôi đi ra, một bà lão hoang mang rối loạn khẩn trương đứng lên lướt qua tôi đẩy cửa vào.

Nhìn vẻ mặt dơ bẩn đầy nếp nhăn của bà ta, tôi nhíu nhíu mày.

“Mau mau mau!”

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, hai hộ sĩ phụ xe đẩy vội vàng chạy tới, một người đàn ông có vẻ cao lớn nửa sống nửa chết nằm trên đó, tay run rẩy.

Chưa từng có cảm giác chết chóc cách mình gần như thế, tôi dường như có thể thấy nó quét cái đuôi thật dài trên cơ thể mình, dáng vẻ nửa điên cuồng nửa đùa bỡn.

“Chi Dương!” Một nam một nữ hướng phía tôi chạy tới, giày cao gót gõ trên gạch cement, phát ra tiếng thực vang.

“Không được chạy trong bệnh viện!” Một nữ hộ sĩ hô to.

Bọn họ không để ý đến cô ta.

“Anh, Lê Nguyệt.”

Họ dừng lại cách tôi một bước, miệng mở to mà thở hổn hển.

“Tụi anh nghe nói em ngất xỉu trong trường học, sao lại thế?” Bình ổn lại hơi thở trong chốc lát, anh hai hỏi.

“Mệt nhọc quá độ.” Tôi nói, “Em phải viết luận văn, còn phải tụ tập.”

“Chi Dương!” Lê Nguyệt ánh mắt trách cứ nhìn tôi, “Không phải cậu lại lên mạng mười mấy tiếng chứ?”

“Không có mà.....”

“Không có?” Anh hai ngữ khí khó tin, “Vậy mắt em sao lại hồng hồng?”

Phải không?

Thực rõ ràng sao?

“Thật là việc xấu không thành,” tôi cười, “Tha em đi, em về sau sẽ không dám … nữa.”

Anh hai nặng nề thở dài một tiếng, bước lên một bước, “Đi, về nhà trước đã.”

Tôi nhẹ nhàng né tránh, thản nhiên lên trước kéo Lê Nguyệt vòng tay đi.

Anh hai tức giận đến trừng lớn mắt, Lê Nguyệt lại phức tạp mà nở nụ cười.

Ác ý, không phải đột nhiên sinh ra.

Nó cất giấu ngay trong lòng, mỗi lúc có cơ hội sẽ từng chút…

… ló dạng.

“Từ hôm nay trở đi, cô ấy là bạn gái của anh.” Ngày nào đó, anh hai trước mặt cả nhà tuyên bố.

* * *

Phút chốc thế giới của tôi biến thành đêm tối.

Anh hai là anh cả trong nhà, tôi là con thứ tư, trên tôi còn có một anh trai và một chị gái. Tuy tuổi chúng tôi cách nhau hơi xa, nhưng cảm tình lại tốt nhất.

Lê Nguyệt là hàng xóm nhà tôi, từ lúc còn rất nhỏ đã chơi cùng tôi và anh hai.

Tình cảm biến đổi ở thời điểm nào, tôi cũng không biết, nhưng khi tôi phát hiện ra, đã là như thế này.

Bốn năm trước ba xuất ngoại, mẹ không cam lòng, ỷ trong bốn đứa con đã có ba người đi làm, qua hai năm cũng vỗ vỗ mông đuổi theo.

Trong nhà không có mẹ, anh ba và chị tư cũng không thường trở về. Mà có trở về, cũng thường ngồi yên không được bao lâu, trong nhà chỉ còn tôi với anh hai. Chúng tôi lại đều là kẻ hoàn toàn không hiểu nghệ thuật trong bếp, cũng không thể mỗi ngày đều ăn bên ngoài, Lê Nguyệt liền xung phong đến nấu cơm cho chúng tôi, mà đã làm là làm hai năm.

Đưa tôi đến nhà, Lê Nguyệt nhìn đồng hồ nói, "Chúng ta đi vội quá, chưa kịp xin phép ông chủ, bị phát hiện sẽ không ổn, Chi Trọng, anh ở lại với cậu ấy, em về nói một tiếng, dù sao cũng sắp tan ca."

"Không cần." Tôi nằm trên sô pha, gối tay lên đầu, một chân gác trên tay vịn sô pha lắc lắc khua khua, "Anh hai không nấu cơm được, ở lại cũng vô dụng, em muốn Lê Nguyệt ở lại với em."

Anh hai ngồi xổm bên người nhẹ cốc đầu tôi, "Nhóc con, tình thân còn thua chuyện bếp núc hả?"

Tôi liếc mắt nhìn anh, "Đúng vậy! Tình thân không giống như cơm có thể vừa nhìn vừa ăn được a?"

Anh hai nheo mắt lại, "Không hổ học kinh doanh, chỉ thấy lợi ích trước mắt."

Tôi không trả lời, không kiên nhẫn mà phất tay đuổi anh hai.

Anh bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ, dặn dò Lê Nguyệt rồi mới đi ra cửa.

Anh hai vừa đi, trong nhà liền trở nên trống trải kỳ lạ, Lê Nguyệt không biết vội gì trong bếp, chén bát va chạm, phát ra âm thanh đinh đương dễ nghe.

Có chút buồn ngủ..... Nếu tôi cứ như vậy mà ngủ, rốt cuộc có thể không tỉnh lại hay không?

Lê Nguyệt pha một ly sữa thơm phức từ bếp đi ra, thấy bộ dáng buồn ngủ của tôi, nặng nề hít một hơi.

"Chi Dương?" Cô đến bên cạnh vỗ nhẹ mặt tôi, "Chi Dương tỉnh tỉnh, uống chút sữa trước đi, tôi lập tức nấu cơm cho cậu."

Tôi ừ một tiếng, ngồi xuống nhận ly uống từng ngụm nhỏ.

Lê Nguyệt không lập tức rời đi mà ngồi bên chân, dịu dàng nhìn một bên mặt tôi.

"Chuyện kia, lo đến đâu?" Sau khi uống được mấy ngụm, tôi hỏi.

Vẻ mặt Lê Nguyệt trở nên có chút ai oán, do dự chốc lát mới đáp, "Cậu nói rất có đạo lý, nhưng cứ như thế này mà chia tay....."

"Chẳng lẽ cậu không tin lời tôi!"

"Không phải không tin!" Cô vội vàng kêu lên, "Nhưng chuyện này không đơn giản như vậy! Tôi muốn nghe chính miệng anh ấy nói cho tôi biết!"

"Nói tới nói lui, cậu vẫn là không tin tôi." Tôi nói, "Vậy cậu cứ chờ một năm nữa anh ta lòng yêu người khác mà cùng cậu kết hôn đi, tôi mặc kệ!"

"Chi Dương!"

Tôi nhìn chằm chằm cô, trầm mặc khiến người ta khó thở buông xuống giữa hai người.

Sao phải kết hôn..... Sao lại vào lúc tôi đau khổ như vậy mà rời bỏ tôi!

.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2.

"Cậu không phải từng nói có người mà cậu yêu đơn phương thật lâu sao?"

"Phải."

"Là vị hôn thê này à? Thực xinh đẹp quá nha! Nhưng sao lại không giống như kiểu tùy hứng mà cậu nói a?"

“Không phải cô ấy.”

“Gì…?”

“Người tôi yêu đơn phương, không phải cô ấy.”

* * *

Nghe được anh hai nói chuyện với bạn không nằm trong kế hoạch của tôi, nhưng, tôi lập tức hiểu mình có thể lợi dụng nó.

* * *

Buông ly, tôi đứng lên.

“Tôi sẽ không buộc cậu quyết định. Nhưng lòng tôi so với anh hai càng chấp nhất, hơn nữa tôi còn yêu cậu hơn..... tôi, sẽ không bỏ cuộc, tôi muốn cho cậu được hạnh phúc.”

Trong mắt Lê Nguyệt tràn ngập kinh ngạc.

Tôi cười với cô, xoay người vào phòng mình, đưa tay giữ trên khóa cửa.

Đau.....

Đầu đau quá.....

Tôi dựa lưng vào cửa, chậm rãi trượt xuống, hai tay ôm đầu lặng lẽ rơi lệ.

Tại sao kẻ thích người kia lại cố tình là cô.....

Nói dối là phải chịu trừng phạt,

đau đớn này, có phải vì dối trá của tôi mà trừng phạt hay không!

Ác ý là một mầm móng, lén lút gieo ở một góc sáng sủa không người biết.

Không nghĩ rằng sẽ tồn sinh…

… rồi trưởng thành thành một đại thụ vặn vẹo dị dạng.

——HELLO! YANG! WHATAREYOUDUING?

Trên màn hình con trỏ chợt nhấp nháy, đánh ra một hàng chữ.

—— tôi đang viết luận văn.

Tôi đáp.

—— bệnh của cậu thế nào?

—— đã hiểu rất rõ rồi.

—— đừng nổi giận a!

—— tôi cũng không muốn, nhưng đó không phải chuyện tôi có thể nói.

——..... Ít nhất không có nặng thêm đi?

Tay tôi dừng giữa không trung một chút, rồi nhanh nhẹn ấn bàn phím.

—— cậu nói nếu tôi bây giờ chết đi, người tôi thích có thể nào vĩnh viễn nhớ tôi hay không?

—— không được nói ngốc! Người chết rồi thì cái gì cũng không có!

—— nói cũng phải.....

Cốc cốc cốc!

Có người gõ cửa phòng tôi.

Tôi cuống quít từ biệt đối phương, sau khi tắt ICQ mới hướng cửa nói, “Mời vào.”

Anh hai bưng một đĩa dứa đẩy cửa vào.

“Còn chưa viết xong?”

Tôi gật gật đầu.

Buông đĩa xuống, ngồi trên giường bên cạnh tôi, cầm một khối dứa đưa đến miệng tôi.

“Đừng nhìn máy tính thời gian dài như vậy, sẽ hư mắt.”

Miệng nhai dứa, tôi không nói gì.

“Hôm qua anh thấy em với một cô gái trên đường,” Anh hai nói, “Là bạn gái em à?”

Lòng chợt nảy lên.

“Em cũng lớn vậy, có bạn gái cũng không phải chuyện kỳ quái, chỉ là em sắp tốt nghiệp, sau đó là đi làm, hiện tại thật sự không phải lúc cho loại việc này.....”

Trong lòng nổi lửa, tôi lạnh lùng trả lời, “Anh với Lê Nguyệt chẳng phải lúc anh sắp tốt nghiệp đại học bắt đầu sao? Sao em lại không được?”

“Chi Dương!” Gương mặt anh hai, thoạt nhìn nghiêm túc như vậy nhưng..... Ra vẻ đạo mạo, “Em nghe lời anh một lần đi, em còn trẻ.....”

“Đủ rồi.” Tôi cắt lời, “Cô ấy không phải bạn gái em, anh không cần lo lắng.”

Vì sao lại muốn nói với tôi như vậy.....

Đầu lại bắt đầu đau.....

“Ừm.” Vẻ mặt anh hai, như trút được gánh nặng.

“Nhưng, em có người mình thích.” Tôi nói.

Dựa vào cái gì tôi phải đau đớn như thế, mà các người lại được hạnh phúc!

“Em.....”

Nhìn anh, tôi trong cõi lòng đầy ác ý nở nụ cười, “Người em thích, là bạn gái của anh, Lê Nguyệt.”

Anh hai vẻ mặt khiếp sợ đột nhiên đứng lên, tôi ngửa đầu hờ hững nhìn.

Tình yêu không sai, sai chính là yêu phải người nào.

“Anh không yêu cô ấy, đúng không?” Tôi nói, “Chia tay, rồi nhường cô ấy cho em đi, em yêu cô ấy.”

“Sao em biết anh không yêu!” Anh hai một tay túm lấy cổ áo tôi, kéo tôi đứng lên. “Sao em có thể.....!”

Tôi có thể thế nào?

Anh sao không nói?

Tôi còn có thể thế nào!!

Tôi sao có thể cướp đi một cô gái anh không yêu lại cố chấp cột vào bên người, để cho cô ta đi tìm hạnh phúc, anh có phải muốn nói như vậy!?

Nét mặt tôi nhất định trở nên càng lạnh lùng, mà ánh mắt của tôi lại lộ ra thương tâm vô hạn.

Cho nên anh lộ ra vẻ mặt so với tôi càng thêm thương tâm, anh muốn tôi càng thêm đau lòng?

“Em thật sự thích cô ấy?” Anh hai thoạt nhìn vô cùng mỏi mệt, buông tay khỏi cổ áo tôi, suy sụp ngồi xuống.

“Chia tay cô ấy đi.” Tôi nói.

Anh hai nhắm mắt lại, “Em đến tột cùng là muốn cô ấy, hay là muốn anh cùng cô ấy chia tay?”

“Anh chia tay trước, em mới có thể muốn cô ấy.” Tôi nói.

Yêu thương thiên trường địa cửu không tồn tại, cũng không tồn tại loại yêu thương không thể thiên trường địa cửu. Tôi muốn cho người tôi yêu hạnh phúc, nên nhất định phải phá hư đoạn tình này.

Ít nhất..... Ít nhất ở thời điểm tôi sống, đừng để tôi thấy các người cho nhau dáng vẻ hạnh phúc.

Hạnh phúc giả dối cũng sẽ làm tôi đau khổ, hiểu không?

“Để anh nghĩ đã.” Anh hai nói.

Anh đứng lên, tựa như kéo theo ngàn cân nện bước ra cửa.

Cửa sau lưng anh tự động đóng, phát ra “cách” một tiếng.

Theo một tiếng động nhỏ kia, tầm mắt tôi bị bao phủ một mảnh đại dương mênh mông, giọt nước mưa nào đó từ trong mắt tràn ra, rơi vào miệng, vừa mặn vừa đắng.

Đau.....

Đau quá.....

Đau đến muốn chết đi.....

Tôi ngã bên giường, dùng sức nhét gối đầu vào miệng, ngăn tiếng gào thét sắp thốt ra.

Sao tôi phải chấp nhận hết thảy!

Ngoài yêu sai người tôi cũng không làm gì sai, vì sao tôi lại phải chịu loại đau khổ này!

Vì sao em lại yêu anh..... Vì sao đau đến thế vẫn quên không được anh!

Đau quá.....

Đau đến đến chết đi.....

Cứu em..... anh hai..... Cứu tôi..... Lê Nguyệt..... Đau quá..... Cứu tôi.....

Cái cây ác ý một khi đã lớn lên, sẽ không đơn giản hiển lộ rõ ràng như vậy.

Nó đã bám rễ thật sâu ở tầng sâu thẳm nhất trong lòng.

Không thể chặt hết, không thể đốt sạch.

---

3. Chương 3

CHƯƠNG 3.

Bệnh tình của tôi chậm rãi chuyển biến xấu.

Đau đầu ngày càng thường xuyên, hơn nữa đau càng lúc càng nghiêm trọng.

Tôi từ chối yêu cầu của bác sĩ muốn liên lạc với người nhà, cũng từ chối hóa trị ——

Nếu đã muốn không xong, vậy không cần nhiều chuyện làm gì.

Anh hai cùng Lê Nguyệt cuối cùng vẫn là chia tay, dường như muốn để tôi xem, chủ tâm tìm một ngày, ở trước mặt tôi trịnh trọng đem trả nhẫn đính hôn cho đối phương.

Anh hai dần dần trở nên tiều tụy, trên mặt Lê Nguyệt cũng thêm nhiều nếp nhăn tinh tế.

Đó đều là kết quả của chuyện tôi làm.

—— đúng vậy, đây là tôi muốn.

Em yêu anh.

Em hận anh.

Em muốn cho anh hạnh phúc.

Em muốn anh bất hạnh.

* * *

“Anh có vẻ già đi rất nhiều.”

“Em cũng vậy.”

“Nếu chẳng phân biệt được gì, có thể tốt hơn không?”

“.....”

“Em biết, anh không phải vì em.”

“Thực xin lỗi.”

“.....”

“.....”

“Anh à!”

“Cái gì?”

“Em yêu anh, sẽ không thay đổi.”

“Thực xin lỗi.”

“Quên đi.”

[Nghe lén không phải thói quen tốt, nhưng sẽ có thể nghe được chuyện thú vị.]

Ai đã nói như thế?

Đầu rất đau, nghĩ không ra.

* * *

Anh vẫn yêu như cũ..... Các người vẫn yêu như cũ.....!!!

Đau.....

Thực đau.....

Tất cả an bài hết thảy đều là phí công, tôi hiểu được, tôi ngay từ đầu đã hiểu được.

Nhưng tôi không trói buộc được chính mình, tay tôi không tự chủ mà run rẩy.

Ác ý tiếp tục bành trướng, xấm chiếm đến vô cùng.

Tôi muốn anh đau.

Tôi muốn các người đau!

Tôi không muốn chỉ có tôi một mình chịu đựng.

Tôi muốn các người so với tôi càng thêm đau khổ!!

——HELLO! YANG! WHAT ARE YOU DUING?

Bạn internet bên kia, mỗi ngày đều đặn phát ra thăm hỏi ân cần.

—— tôi đang ngẩn người.

Tôi đáp.

—— vậy cũng không tốt nha, phải quý trọng thời gian.

—— tôi không có bao nhiêu thời gian để quý trọng.

—— đừng nói như vậy, sẽ có hy vọng mà.

—— có lẽ, nhưng tôi đã muốn buông tay.

—— vì sao!?

—— tôi sống đủ rồi.

con trỏ nhấp nháy nhấp nháy.

—— bởi vì thất tình?

—— đúng vậy.

—— tôi cũng từng thất tình nha.

—— từng thất tình? Hẳn cách đây không lâu.

—— đúng vậy.

—— là cảm giác gì?

—— a?

—— cậu hiện tại không thất tình, nghĩ lại xem cậu đã từng thất tình?

Con trỏ hiện ra trong chốc lát.

—— Rất ngốc..... Cực kỳ ngu ngốc.

——..... Thì ra là thế.

—— a, không phải nói cậu ngốc!

—— tôi hiểu, tôi chỉ là nghĩ, nếu tôi có thể sống tiếp, có phải có một ngày cũng sẽ giống cậu hay không, cảm thấy chính mình thật ngu ngốc.

—— chờ cậu nghĩ như vậy, cậu đã trưởng thành.

——..... tôi là trẻ con?

—— cậu là đồ trẻ con.

—— Cho là vậy đi, chỉ là, tôi lớn mà không khôn.

—— cậu sẽ lớn lên.

—— nếu ông trời cho phép.

—— cho dù trời cho phép, nhưng chính cậu không cho phép, hết thảy đều như không.

Hết thảy đều như không..... Đúng vậy, hết thảy đều xong rồi, từ lúc tôi nhận ra tình cảm của mình cũng chính là lúc bắt đầu, hết thảy đều đã xong rồi.

—— tôi muốn làm chuyện xấu.

Tôi nói.

—— chuyện xấu?

—— chính xác mà nói, tôi đã làm.

—— tại sao?

—— vì chuyện tôi muốn làm đại khái có thể xóa đi đau khổ trong lòng tôi.

—— vậy, đau khổ của cậu đã được xóa đi chưa?

——..... tôi không biết.

—— vậy đừng nữa làm.

—— nhưng, đã quá muộn.

Tôi không thể quay đầu lại, cũng không muốn quay đầu lại. Nếu đã xác định một con đường, dù đích đến là vách núi sâu khôn lường tôi cũng muốn nhảy xuống.

Nhưng nhất định không chỉ có một mình tôi rơi xuống mà thôi, các người phải cùng tôi ngã.

Muốn hạnh phúc phải không?

Tôi sẽ không dễ dàng cho các người đạt được.

Ác ý từ trong ***g ngực phá ra, xem, xem đi, răng nọc của nó đã muốn lộ ra đây rồi.

---

4. Chương 4

CHƯƠNG 4.

Ngày một tháng tư, là ngày có người đưa tôi đến thế giới này.

Ngày hội của kẻ ngu dốt, chính là sinh nhật của tôi.

Anh hai mua bánh ngọt, Lê Nguyệt để tôi đốt nến, họ cùng nhau xướng bài hát sinh nhật, chúc tôi cả đời ngu ngốc mà vui vẻ.

Ánh nến mờ nhạt, hai mươi hai cây, lay động, như sinh mệnh của tôi.

Ước ra ba nguyện vọng —— đối diện nến, hít một hơi hật sâu, thổi tắt.

Xem đi, khói nhẹ lượn lờ, đây là kết cục của tôi.

“Cầu xin ước nguyện gì?” Lê Nguyệt hỏi.

“Cậu muốn biết?”

Anh hai cười ngăn tôi lại, “Không nên nói, nói ra, sẽ không linh.”

Tôi nở nụ cười.

Nói ra sẽ mất linh?

Không nói ra sẽ linh sao?

Đều là lừa đảo.

Hết thảy đều là dối trá.

Lừa đảo.

“Nguyện vọng thứ nhất này, phải nói ra mới linh được.”

“Sao?”

* * *

“Vẫn không làm hóa trị sao?”

“Không cần.”

“Làm vậy ít nhất có thể kéo dài thời gian một ít.....”

“Tôi còn lại bao nhiêu thời gian?”

“Không nhất định, nếu làm hóa trị.....”

“Không làm thì sao?”

“Nếu phạm vi di căn mở rộng, lan đến động mạch chủ.....”

Nói cách khác, tôi tùy thời sẽ chết.

* * *

Bị người ta tuyên bố thời gian chết của mình là cảm giác gì, các ngươi biết không?

Giống như một cái đồng hồ, vị trí 12 giờ là lúc chết, nhưng chính mình lại chỉ có thể tĩnh lặng nhìn kim đồng hồ từng chút một nhích về nơi đó, lại không có cách nào.

Hết thảy rồi sẽ chấm dứt, kẻ biến mất chỉ có tôi, cho nên, hãy tha thứ lần tùy hứng sau cuối này tôi.

Em yêu anh.

“Em muốn Lê Nguyệt hôn em.” Tôi nói.

Ly trong tay anh “Ba” một cái rơi xuống đất.

“Chi Dương?” Lê Nguyệt ngạc nhiên.

“Hai người đều biết tôi thích Lê Nguyệt đi?” Tôi nói, “Đây là nụ hôn đầu tiên của tôi, lưu cho tôi một kỷ niệm đi.”

“Chi Dương, đừng nói giỡn.....” Lê Nguyệt liếc anh hai một cái, gượng cười.

“Hai người nghĩ tôi đùa sao?” Tôi nhìn hai người bọn họ, “Tôi giống sao?”

Tôi nghĩ nhất định là không giống, cho nên anh hai mới có vẻ mặt muốn bóp chết tôi.

“Này.....” Lê Nguyệt thoạt nhìn khó xử.

Anh hai đẩy ghế dựa ra đứng lên.

“Anh ở đây không ổn lắm, để anh tránh đi một lát.”

Nhìn anh đi ra ngoài, đầu lại bắt đầu đau.

Tựa như có ngàn vạn côn trùng đánh vào trong não, tư duy, dần dần hỗn loạn.

Anh còn buông tay không được sao?

Rõ ràng đã chia tay, vì sao vẫn là không buông!?

Tôi khẽ cười, tươi cười hư vô mờ mịt.

“Đây là yêu cầu cuối cùng của tôi với cậu a, Lê Nguyệt.”

Lê Nguyệt cúi đầu đứng lên, thở dài một hơi, “Đừng nói như di ngôn vậy, tôi làm theo là được.”

Vén lên sợi tóc phủ xuống trán, khi ngẩng đầu lên, nét mặt cô đã trở nên vô cùng dịu dàng, bên môi còn mang một tia cười thản nhiên.

Tôi không chớp mắt nhìn cô.

Trong cái nhìn chăm chú của tôi, cô chậm rãi đến gần, đứng bên cạnh tôi, dừng lại, hỏi tôi người vẫn ngồi như cũ.

“Cậu muốn cứ như vậy ngồi sao?”

“Đúng vậy.” Tôi nói.

Tầm mắt dần mơ hồ, hình dáng Lê Nguyệt trong một khoảng đại dương mênh mông quen thuộc chớp lên, vặn vẹo.

Vẻ mặt của cô ấy đâu?

Vẻ mặt của cô ấy là dạng gì?

Nhìn không rõ… ai.....

Hơi thở cô giảm xuống, lướt trên mặt tôi, môi đỏ thắm cách tôi càng ngày càng gần —— tôi thậm chí cảm giác được độ ấm của đôi môi mềm nhẹ—— cô bỗng nhiên nói một câu, thốt nhiên trong nháy mắt, đã bị tôi xô ra một bên.

—— đừng ngay cả cậu cũng đem tôi trở thành công cụ.

Cô nói.

A, cô ấy đã biết, phải không?

Chỉ là, “Ngay cả cậu cũng”?

A, ha hả, ha hả ha hả ha hả ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.....

Tôi cười lên điên cuồng.

“Công cụ”?

“Ngay cả cậu cũng”?

Ha hả ha hả a ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.....

Trong mơ hồ nghe thấy thanh âm vật nặng rơi xuống đất, là tôi sao?

Tôi không biết!

Tôi liên tục cười cuồng dại, như nổi điên mà đem vật cứng không rõ gần bên đập vào đầu.

—— trở thành công cụ.

Trở thành công cụ!?

Đó là một chuyện cười không cười nổi, thật buồn nôn, ghê tởm đến muốn ói.

Tôi thật sự ói ra, trong bụng sông cuộn biển gầm, như muốn đem tim gan lá lách phổi thận gì đó tất cả nhổ ra…

… mới có thể cam tâm.

Đau quá.

Thật khổ sở.

Thanh âm của anh hai như tiếng vọng trong thế giới mơ mơ hồ hồ của tôi, anh hai đang gọi tôi phải không?

Hay là thanh âm từ trong lòng tôi không biết khi nào bắt đầu vang lên?

Tôi không muốn bị giày vò nữa.

Để cho tôi chết đi.

Hôm nay là ngày hội của kẻ ngu muội, cũng là sinh nhật của tôi, các người xướng lên bài ca sinh nhật, chúc mọi người ngày hội hoan hỉ.

Cái gì gọi là “phản phệ” các người biết không?

Mình nuôi dưỡng thứ "đồ vật này nọ", muốn đi mưu hại kẻ khác, lại không biết rằng ngay cả mình cũng cùng bị cắn nuốt, cái này gọi là phản phệ.

Trong thuật Âm Dương, gọi là nghịch phong.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5.

Tôi nằm mơ.....

Tôi biết rõ ràng, tôi nằm mơ.

Thời gian trở về mười năm trước, lúc chúng tôi vẫn là trẻ con.

Khi đó thật tốt, chúng tôi không phiền não gì, cái gì cũng không muốn, chỉ cần cùng nhau trong gió gào thét chói tai mà chạy trốn. Thế giới rất lớn, bầu trời thật xanh, không hoài nghi với bất cứ điều gì.

Hạnh phúc ngay bên cạnh tôi, đó là tuyệt đối.

Nhưng thế giới này không có gì tuyệt đối.

Tình cảm biến đổi tựa như rượu ủ hỏng, chua chát, khó có thể uống vào.

* * *

"Từ hôm nay trở đi, cô ấy là bạn gái của anh."

* * *

Bốn phía tối đen, nhưng tôi biết tôi đang đứng cạnh vách núi, một bên là vực sâu vạn trượng, chỉ cần một chút sai lầm có thể tan xương nát thịt.

—— nhảy xuống đi, có lẽ sẽ không đau khổ.

Có thanh âm nói như thế.

—— hơn nữa, có người cùng đi, sẽ không cô độc.

Nâng chân lên, lại buông.

Tôi còn chưa thể chết được.

Tôi nói.

Mở to mắt, là một màu trắng chói mắt, giống như cảnh trong phim ảnh, trong màn trắng kia có hình ảnh của người nhà.

Anh hai.

"Rốt cục em tỉnh rồi." Tay vô cùng dịu dàng xoa trán tôi, nụ cười quen thuộc, ánh mắt quen thuộc, cả dịu dàng quen thuộc ——

—— khiến người chán ghét.

"Hôm nay ngày mấy?" Tôi hỏi.

"Ngày hai." Anh ngây ra một lúc, đáp.

Chỉ ngủ một ngày mà thôi..... Tôi còn tưởng đã ngủ mấy trăm năm.

Nếu có thể trong lúc ngủ mơ biến thành đá cuội, sau đó theo gió biến tan, không biết tốt biết bao nhiêu.

"Lê Nguyệt đâu?" Tôi hỏi.

Tay anh hai dừng một chút, không trả lời, khẽ vuốt đầu tôi, muốn bảo tôi nghỉ ngơi cho tốt.

"Lê Nguyệt đâu?" Tôi không bỏ qua, tiếp tục hỏi.

Hai tay vỗ về đầu tôi dần tăng thêm lực, trở nên cứng nhắc.

"Vì sao em luôn gọi Lê Nguyệt....." Trong mắt anh hai nổi lên một tầng sắc thái khó hiểu, "Em vì sao luôn nhớ cô ấy....."

"Cô ấy ở đâu?" Tôi lặp lại, " Cô ấy ở đâu? Ở đâu?"

Anh hai ngồi mạnh xuống, ghế dựa bị đập đến muốn trượt về phía sau, phát ra một tiếng "chi" khó nghe.

"Cô ấy đang làm việc," Anh nói, "Anh đi kêu cô ấy đến."

Anh hai nói xong bước ra phía ngoài. Giống như phản xạ, tôi dùng tay không bị ghim kim kéo góc áo anh hai lại.

Anh hai quay đầu lại nhìn tôi, trên mặt giăng lên vẻ tương tự như tôi, là phẫn nộ.

Anh phẫn nộ cái gì..... Các người đã chia tay, anh còn có tư cách gì có thể phẫn nộ!!

"Đi nhanh về nhanh."

Tôi nói.

Thân ảnh anh hai biến mất khỏi tầm nhìn, tôi thở ra một hơi thật dài, không cảm giác được gì, đầu lại bắt đầu đau.

Chỉ là đau thì đau, cũng không đau kịch liệt giống trước đây, có lẽ là thuốc giảm đau đang có tác dụng.

Khó trách nhiều người bệnh tình nguyện dù nghiện cũng muốn dùng morphine giảm đau.

Mà muốn tự ngược như thế, chỉ sợ chỉ một mình tôi đi?

Tôi chuyển động mắt, quan sát kỹ phòng bệnh giản đơn này.

Màu trắng, đơn giản, lịch sự tao nhã, điều kiện này nọ của một gian phòng bệnh đều có sẵn, nếu bỏ qua mùi thuốc khử trùng khó chịu không nói nên lời kia, nơi này thật sự là nơi tĩnh dưỡng rất tốt.

Thế nhưng, không biết nhàn nhã nằm trên giường này có bao nhiêu người đã chết rồi?

Tôi không phải người thứ nhất, cũng sẽ không là kẻ cuối cùng, nhưng tôi khẳng định trong một đám cam chịu bọn họ nhất định có một kẻ không tình nguyện.

Một lát sau, anh hai đã trở lại, vào phía sau, là bác sĩ điều trị của tôi cho đến nay.

Trên mặt anh hai mang vẻ khiếp sợ cùng không tin, bác sĩ mang khẩu trang, ánh mắt sau thấu kính thật dày lộ ra một vẻ bàng quan lạnh nhạt.

"..... Cho nên hiện tại, chúng tôi cho rằng phải lập tức bắt đầu tiến hành phóng xạ trị liệu, giải phẫu cũng không phải không thể, nhưng tinh thần bệnh nhân hiện tại không tốt lắm, vẫn là chờ một thời gian xem sao."

"Có thể trị được không?"

"Cái này....." Bác sĩ nhìn tôi, "Khụ, cũng không thể trị tận gốc, nhưng bệnh nhân ngay từ đầu hoàn toàn không phối hợp, tôi hy vọng người nhà nên khuyên nhủ....."

Bác sĩ đến bên giường, hỏi hỏi mấy vấn đề thường thức rồi ra đi.

Anh hai đi theo phía sau, sau khi hai người ở cửa thấp giọng nói gì đó, anh hai mới trở vào.

Vẻ mặt rất ngưng trọng, loại ngưng trọng mà tôi chưa bao giờ thấy qua, nhưng không hiểu sao, nhìn đến vẻ mặt đó tôi đã muốn cười, mà tôi liền thật sự nở nụ cười.

Cúi đầu cười yếu ớt, dần dần biến thành cười điên cuồng, cười đến thực thống khoái, ngay cả nước mắt cũng cười ra.

Anh hai cứ đứng như vậy, kinh ngạc nhìn tôi cười.

Hồi lâu, hồi lâu, tôi ngừng cười, lau đi nước trên khóe mắt, lạnh lùng nhìn anh.

“Loại ánh mắt này của anh thật đáng ghét.” Tôi nói.

Giống như thấy một cái tang gia.

Ánh mắt chán ghét.

Anh hai đi vài bước, bỗng nhiên quỳ rạp xuống bên giường, ôm đầu tôi khóc thất thanh.

“Tại sao..... tại sao em không nói..... Đau đớn như vậy tại sao lại không nói.....”

Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh hai khóc.

Trong lòng tôi, anh hai luôn là những danh từ hoàn mỹ, trên người anh, hoàn toàn không có khả năng thấy những từ như nước mắt, yếu ớt hay từ linh tinh gì đó.

Nhưng hôm nay tôi thấy rồi.

Anh khóc.

Cho tôi.

—— chết tại thời khắc này, được không?

6. Chương 6

CHƯƠNG 6.

“Em sắp chết.” Tôi nhìn trần nhà, nói.

Tôi không hỏi, mà là đang trần thuật sự thật.

“Em sẽ không chết!” Anh hai lớn tiếng nói, vẻ mặt còn thật đáng sợ, “Có anh ở đây, sẽ không để em chết!!”

“Đừng nói mê sảng.” Ta nói.

“Câm miệng câm miệng câm miệng!!!!” Điện thoại di động reo, “Em sẽ không chết... Từ giờ trở đi không cho em nói chữ ‘chết’, em có nghe không!!?”

Tôi nở nụ cười.

Trên thế giới này, có rất nhiều thứ tôi muốn theo đuổi —— hữu hình có, vô hình có.

Giữa những thứ đó, tôi rốt cuộc sẽ có rất nhiều thứ không chiếm được, không phải không có khả năng, mà là không thể.

Vì thế ác ý trong không cam lòng mà lớn lên, trưởng thành thành một thân cây, phá bung ***g ngực, giương miệng rộng như một bồn máu…

… ra sức cấu xé, liều mạng cắn nuốt.

“Nơi này, cất giấu một thứ.” Tay xoa ngực mình, tôi nói, “Em không biết chính xác thời gian, nhưng khi em phát hiện, nó đã ở nơi đó.”

Anh hai nhìn tôi, trong mắt chứa đựng thứ dịu dàng khiến kẻ khác chán ghét.

“Em vẫn, vẫn luôn muốn đem nó từ nơi này loại bỏ ra ngoài, cho nên em cố gắng lãng quên, vô cùng nỗ lực.....” Nhưng mà, đó là phí công, “Nó vẫn là ở nơi đó, không chút sứt mẻ.”

Tiếng giày cao gót rất nhỏ hướng đến, cửa mở, Lê Nguyệt đi đến.

“Vì thế em dần đau đớn, đắm chìm, nó tồn tại nhất định có lý do, chỉ là em không rõ lý do là gì —— hoặc là, em vốn không muốn biết lý do. Em ghét nhìn kỹ lòng mình. Vì nơi đó sẽ có mặt mà em không muốn

thấy, em cũng không tự hỏi chuyện của nó, nhưng người ta lại làm cho em phát giác ra chuyện em không nên biết đến,"

Làm đà điểu * sao? Đúng vậy.

"Em cũng không muốn biết gì hết, cho đến —— cho đến khi——"

* * *

"Từ hôm nay trở đi, cô ấy là bạn gái của anh."

* * *

Màn sương mơ hồ biến thành dày đặc bủa vây, từ ngày đó trở đi tôi không bao giờ biết được rốt cuộc rạng đông là cái gì.

Tất cả đều là các người buộc tôi, nhưng chính các người cũng không hiểu được.

Lê Nguyệt đi tới, giày cao gót nhẹ nhàng gõ trên mặt đất, phát ra thanh âm cách cách.

Đến trước mặt chúng tôi, cô dừng lại, một tay buông, một tay kia nắm chặt quai túi xách, trên mặt, không chút biểu tình.

"Tìm tôi tới làm gì?" Cô nói, "Báo cáo còn chưa làm xong, tôi phải vội trở về."

Anh hai quay đầu lau đi nước mắt trên mặt đứng lên, "Là báo cáo quý này? Anh đi làm được rồi, em ở lại với Chi Dương....."

"Sao em phải ở với cậu ta?" Thanh âm của cô khô khan, không chút nhịp điệu, lại mang theo một tia giông gió.

Anh hai với chi tiết này, hoàn toàn không chú ý tới.

"Vì Chi Dương nói cần em....."

"Lại là 'Chi Dương nói' a....." Cô lạnh lùng kéo môi một chút xem như tươi cười, "Anh thật sự tốt, chỉ cần Chi Dương nói, anh lập tức cái gì cũng có thể đem cho cậu ta a....."

"Lê Nguyệt?"

"Chi Dương nói cái này..... Chi Dương nói cái kia..... Chi Dương muốn thế nào, em phải cùng cậu ta thế đó hay sao!"

"Đàn ông, đúng là một sinh vật lạnh lùng." Lê Nguyệt nói.

Túi xách trong tay Lê Nguyệt bay lên vẽ một đường vòng cung cong cong, bẹp dí ở góc tường.

"Lê Nguyệt!" Anh hai trầm giọng, lôi kéo tay cô muốn túm ra ngoài, "Có việc gì chúng ta ra ngoài nói....."

"Tại sao phải ra ngoài nói!" Lê Nguyệt dùng sức giãy tay, giận dữ nhìn tôi với anh hai, "Các người, đám đàn ông chết tiệt chỉ biết tư lợi, trong mắt chỉ có chính mình có cái gì không thể giáp mặt nói!! Chi Trọng, anh làm rõ ràng cho tôi! Tôi là bạn gái của anh —— mà hiện tại ngay cả bạn gái cũng không phải rồi —— tôi không phải thứ công cụ để lấy lòng em trai anh!!"

Từ ngữ sắc nhọn, đâm thẳng lòng người vang vọng trong không gian hẹp hòi chung quanh, phản xạ lặp lại như nện trên đầu tôi.

"Tôi cũng không phải gỗ đá..... Tôi là người! Tôi là một đứa con gái!! Tại sao anh lại cho rằng tôi không có cảm giác đau....."

Tôi chống tay lên mép giường chậm rãi ngồi xuống, anh hai thấy, vội bước lại đặt gối đầu dựng thẳng, đệm ở đầu giường để tôi dựa vào.

"Lê Nguyệt," Tôi nhẹ giọng gọi cô, "Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì, Lê Nguyệt."

Nước mắt từ đôi mắt xinh đẹp tràn ra, lăn trên mặt, rơi xuống đất, loang thành một mảng nhỏ.

Cô bắt đầu kể lại.

Bắt đầu từ lúc cô biết mình yêu anh hai, từng mảnh từng mảnh mà kể lại.

Theo từng câu từng chữ, tôi bất tri bất giác chậm rãi chạm đến điều gì đó ẩn ở nơi sâu thẳm nhất trong lòng…

——- so với thứ sẽ phá bỏ cõi lòng tôi mà ra, giống hệt nhau.

Yêu.....

Theo đuổi.....

Sở hữu.....

Nói dối.....

Bị lợi dụng.....

Bị lừa gạt.....

Thống khổ, bàng hoàng, thương tổn, khóc, ghen tị, oán hận, dối trá, không thể buông tay ——

—— Tôi, là kẻ đầu sỏ gây nên.

“Không được nói!!” Anh hai điên cuồng hét lên, “Tất cả đều là cô tự mình hồ ngôn loạn ngữ!!”

“Tôi nói sai rồi sao?” Lê Nguyệt cũng không nhượng bộ chút nào, “Dựa vào đâu tôi phải thành vật hy sinh giữa các người! Vì tôi yêu anh thì anh có thể không chút bận tâm lợi dụng tôi để trốn tránh tình cảm của anh đối với cậu ta sao?!”

Điều gì đó như gió lốc mãnh liệt đánh úp lại, trong khoảnh khắc lòng như bị dày xéo qua.

“Cô câm miệng lại! Cô đi ra ngoài cho tôi!” Anh hai nổi giận nhào đến nắm lấy cánh tay Lê Nguyệt, mạnh mẽ lôi ra bên ngoài.

Lê Nguyệt liều mạng giãy giụa, mái tóc dài vốn kẹp gọn gàng trên đầu bung ra tan xuống dưới, chảy dài trên vai.

“Tôi có nói bậy hay không chính anh rõ ràng nhất,” Cô dùng chân hung hăng đá lên cánh cửa mở hờ, cơ thể nhỏ nhắn chắn lên chỗ khóa, không để anh hai lôi ra ngoài, “Anh dám nói anh từng đối với cậu ta trong sạch hay không? Anh dám nói anh đối với cậu ta không có thứ che chở đến khiến kẻ khác ghê tởm hay không? Anh dám nói anh không có không cầm lòng được mà gọi tên cậu ta trên giường hay không?! Chi Trọng, anh thật giả dối đến khiến người ta muốn một dao chém chết tên khốn anh——”

“Ba!”

Bàn tay phát ra âm vang thanh thúy.

Lê Nguyệt vuốt ve nửa mặt bị tát, khiếp sợ nhìn anh hai, tựa như không tin được anh ta thật sự ra tay đánh mình.

“Chi Trọng..... Anh giỏi..... Anh thực..... giỏi.....” Xoay người bước ra cửa, Lê Nguyệt che miệng lại, chạy như điên.

Ngoài cửa, mấy bệnh nhân nhẹ giọng bàn tán gì đó.

Anh hai nhìn tay chính mình, lại nhìn cửa, khuôn mặt một mảnh mờ mịt.

“Đóng cửa lại.” Tôi nói.

Anh hai máy móc tự mình đi đóng cửa.

“Túi xách Lê Nguyệt không lấy đi, anh mang đưa cô ấy đi.” Tôi nói.

Anh hai liếc túi xách bẹp dúm trong góc tường một cái, không hề động.

“Anh hai.” Tôi lại gọi anh.

Anh đi vài bước, đứng bên giường —— vẫn đứng yên, không nói một câu.

"Lời cô ấy, không phải thật sự đi?" Tôi nói, "Lê Nguyệt, là giận dữ mà nói dối, đúng không?"

Anh hai vẫn là không nói lời nào.

Nhìn xuống dưới, trên tay phải ngón cái chà xát với đốt thứ hai của ngón trỏ —— mỗi khi tâm trí bị dằn vặt kịch liệt, anh sẽ như vậy, nhưng chính anh hai không phát hiện.

Thần của tôi ơi.

"Không phải là thật phải không....." Tôi nhắm hai mắt lại, "Không có khả năng....."

—— [có một người yêu thầm từ lâu] ———

Là tôi.

Ác ý cũng không phải chỉ sinh trưởng ở lòng tôi mà thôi,

chỉ cần tùy tiện rắc một chút mầm móng, nó sẽ nở hoa chung quanh.

Chỉ là chúng ta không rõ, vẫn cứ không ngừng gieo hạt thương tổn.

Ác ý chiết cành cùng một chỗ, kết ra thứ quả dị dạng.

Bởi cưỡng chế kiên trì của anh hai, tôi tiếp nhận hoá trị, theo lời bác sĩ nói, như vậy dù không thể trị tận gốc, ít nhất có thể ngăn cản tiếp tục di căn.

Hóa trị với lượng thuốc lớn tác dụng thật sự đáng sợ. Tôi cơ hồ không ăn được gì, tóc trên đầu cũng từng mảng lớn rụng đi. Nhưng khổ sở nhất cũng không phải những thứ đó, mà là nôn mửa —— choáng váng rũ rượi, không nôn không được. (khi phát bệnh u não, có thể khiến áp lực trong não gia tăng, phát sinh chứng phù nề đầu nhũ cùng với tình trạng nôn mửa – author note)

Vì để giảm bớt tình trạng áp lực của khối u đối với não, ngoài hóa trị, tôi mỗi ngày đều phải truyền dịch, nhưng mạch máu của tôi rất mỏng, chỉ cần hơi tăng lực sẽ chảy máu, phải lại một lần tìm đường truyền vào tĩnh mạch.

Mấy tuần qua đi hai tay hai chân tôi đều che kín lỗ kim, như người hít thuốc phiện.

Chỉ nhìn thôi, cũng khiến người ghê tởm.

Anh hai đem bệnh tình của tôi báo cho anh ba, chị tư, cùng với ba mẹ ở nước ngoài xa xôi. Nháy mắt một cái, ngoại trừ ba vì công tác quá gấp rút không dứt ra được, thì người nhà ông bà ngoại đều đến đông đủ.

Tôi không muốn ở lâu trong bệnh viện, dưới sự cho phép của bác sĩ, tôi về nhà. Mấy chuyện truyền dịch linh tinh cũng có hộ sĩ chuyên môn mỗi ngày đến làm, tôi chỉ phải tuân theo lời dặn của bác sĩ định kỳ đi bệnh viện kiểm tra lại là được.

Hết thảy tựa hồ đều thật như ý, cả nhà mọi người đều trở lại, bệnh tình của tôi cũng tốt đến có thể khống chế được rồi, tôi cũng không có gì không thỏa mãn.....

Nhưng mà, anh hai đâu? Lê Nguyệt đâu?

Hai người họ, đi nơi nào?

"Anh hai con với Lê Nguyệt đang vội chuyện công ty của tụi nó," Mẹ ồn ào nói xong, lại nghĩ anh hai không lo việc nhà nên cực kỳ bất mãn, "Chẳng qua chỉ là quản lý nhỏ thôi, công ty cũng không phải của nó, cả ngày sống chết liều mạng có ưu đãi gì chứ! Lê Nguyệt cũng thật là, chỉ biết cùng nó một chỗ mà liều mạng, mỗi lần mẹ nhắc tới chuyện kết hôn lại ra sức khước từ, nói cái gì ưu tiên sự nghiệp, thứ hai mới là gia đình, giỏi lắm nha! Tất cả đi hiện đại hoá hết đi! Cũng không cần kết hôn, cũng không cần con nít, để ông già bà già chúng ta chờ cháu chắt chờ đến chết đi....."

Mỗi lúc như vậy, anh ba loại sinh vật mang thấu kính thật dày cả ngày đầu óc chỉ có công trình sẽ để lại bụi bay bay mà chạy trốn, chị tư ngồi một bên tỉ mỉ sửa soạn gương mặt —— chị là người mẫu —— lời của mẹ nói, vào tai trái ra tai phải.

Đây là cảm giác gia đình đã phủ đầy bụi bấy lâu, ấm áp, hài hòa, cũng có mấy chuyện lông gà vỏ tỏi thường thường trang trí cho cuộc sống.

Thế nhưng cuộc sống như vậy không đúng, cứ cảm thấy có vấn đề.

—— người tôi vốn yêu lại không hề tới gần tôi.

Là nguyên nhân này phải không?

Các người có biết thứ gì đó lẽ ra luôn ở bên cạnh, nhưng lại không thấy, là cảm giác gì không?

—— cảm giác trống rỗng.

Cảm giác trống rỗng như rơi vào vực sâu.

Tôi rốt cuộc ngã xuống.

Tôi nghĩ.

Ngày đó sau khi Lê Nguyệt chạy đi tôi nhiều lần đề nghị gặp mặt, nhưng cô vẫn dùng đủ loại lý do để không nhìn mặt tôi.

Sau đó, dưới đề nghị của bác sĩ, tôi đồng ý làm phẫu thuật xác suất thành công chỉ có 50%, cô mới đồng ý cùng tôi gặp một lần.

Đó là một hôm sau giữa trưa nóng bức, trừ tôi, người trong nhà tất cả đều ra ngoài, chuông cửa đinh đương đinh đương vang lên, tôi thong thả bước ra ngoài, mở cửa cho cô.

Lê Nguyệt mặc một chiếc váy màu trắng liền áo, trên mặt mang theo ý cười dịu dàng thường thấy, lãnh đạm nhìn tôi.

"Tôi nghĩ tôi không cần phải… bước vào nữa," Giọng nói nhu hòa, ngữ khí lạnh như băng, giữa một ngày nóng bức ẩn ẩn một tia lạnh lùng, "Tôi sẽ không giải thích gì cho hành động ngày đó —— cũng không cần, giữa chúng ta không nói chuyện gì để nói, tôi đến chính là để nói câu này, tạm biệt."

Lê Nguyệt nhấc chân muốn đi, tôi gọi cô lại.

"Lê Nguyệt! Tôi còn chưa nói gì."

"Tôi không muốn nghe."

"Lê Nguyệt!"

"Cậu phiền quá!"

"Nếu cậu yêu anh hai, nhất định phải nghe!" Tôi nói.

Cô đột ngột dừng lại, hung tợn nhìn chằm chằm mắt tôi "Cậu..... Đây là đang khoe khoang!?"

"Khoe khoang?" Tôi mỉm cười, "Người nên khoe khoang không phải tôi, là cậu."

Tôi nhìn đến, cô đối với những lời này, cười nhạt.

"Tôi sắp chết." Tôi nói.

Vai Lê Nguyệt bỗng run lên một chút.

"Tôi không biết tôi còn lại bao nhiêu thời gian, nhưng thời gian của tôi thật sự không nhiều lắm." Tôi nói tiếp.

"Cậu muốn nói cái gì?" Cô nói.

"Cậu có sinh mệnh," Tôi nói, "Cậu có một cơ thể khỏe mạnh, sinh mệnh mạnh mẽ, cậu có được hết thảy thứ cậu nên có—— nhưng mà tôi —— cậu nhìn tôi, tôi còn lại cái gì? Tôi có thể lấy gì so sánh với cậu?

Anh hai còn tiếp tục muốn sống, người có thể làm bạn với anh ấy cả đời là ai, có thể cùng anh ấy đi đến cuối cùng là ai, còn cần nói sao? Lê Nguyệt?"

"Anh ấy sẽ không cần tôi." Lê Nguyệt vuốt mái tóc dài một chút, nói.

"Anh ấy sẽ." Tôi nói.

"Sẽ không," Cô nói xong nở nụ cười, nụ cười thực thê lương, "Anh ấy sẽ không bỏ qua cho kẻ từng thương tổn cậu, anh ấy không tới giết tôi đã là rất may rồi, tôi làm sao còn dám nghĩ này nọ."

"Anh ấy sẽ là của cậu." Tôi khẳng định, "Tuyệt đối sẽ."

Cô nhìn mặt tôi, nhìn thật lâu, rồi cúi đầu: "Tại sao?"

"Bởi vì tôi thích cậu." Tôi nói.

Lê Nguyệt bất đắc dĩ cười, "Tại sao tới bây giờ cậu còn nói loại chuyện này, người cậu thích rõ ràng phải....."

"Tôi ' thích ' cậu, " Tôi nói, " ' thích '!"

Lê Nguyệt nở nụ cười.

Cô xoay người hướng về nhà mình, tới cửa nhà, bỗng nhiên quay đầu lại vọng sang.

"Thật ra tôi sớm biết bệnh tình của cậu —— so với những người khác còn sớm hơn, chuyện cậu cự tuyệt trị liệu."

Cô nói.

"Phải không?" Tôi đạm cười.

"Chỉ là tôi cũng không nói gì, cậu có biết vì sao không?"

"Tôi không muốn biết."

"Đó là vì tôi....."

"Lê Nguyệt!" Tôi cắt lời, nói, "Lê Nguyệt, tôi thích cậu, đừng quên."

Nước mắt Lê Nguyệt tràn mi ra.

Có khi, ác ý cũng có thể kết quả ngọt.

Chẳng qua, nếu anh không thể chống cự được độc tính của nó, thì mỹ vị của quả ngọt đầu tiên đó, anh là kẻ cuối cùng được nếm.

---

7. Chương 7

CHƯƠNG 7.

Từ ngày tôi xuất viện anh hai một mực đi công tác —— nói cách khác, là chạy trối chết.

Anh hai tránh tôi, không có vấn đề, đến lúc, tự nhiên sẽ trở lại.

Thời điểm đó... chính là lúc tôi quyết định phẫu thuật.

Ngày hôm sau khi biết quyết định của tôi, anh hai lập tức bỏ tất cả công việc chạy về.

"Em nghĩ anh sẽ chạy trốn đằng đẵng đi," Tôi ngồi ở phòng khách, nói với anh hai vừa mới về.

"Bao nhiêu phần trăm?" Anh hai ném xuống hành lý nho nhỏ trong tay, bổ nhào vào trước mặt tôi, "Xác suất phẫu thuật thành công là bao nhiêu phần trăm?"

"Có thể sống 50%. Nhưng không thể trị tận gốc, chỉ có thể tạm thời giảm bớt bệnh trạng."

“Vậy vì cái gì còn muốn phẫu thuật!”

“Vì không muốn chết.” Tôi nói.

Nhìn trong mắt anh hai chứa đựng tức giận cùng sầu lo, cảm giác hạnh phúc lén lút nảy lên trong lòng.

Vươn hai tay, ôm lấy chiếc lưng rộng lớn của anh hai, tôi đưa lên đôi môi mình.

Chúng tôi cứ như vậy trong phòng khách ôm nhau, hôn môi, dùng hết sức lực cả đời, cho nhau tất cả.

—— cuối cùng thì sao?

Đúng vậy.

Tôi từng sống.

Tôi thật thật thật sự từng tồn tại trên thế giới này.

Nhưng khi tôi chết rồi, khi cơ thể tôi hóa khói tan cùng tro tàn, tất cả những thứ về tôi đều sẽ bị phủ đầy bụi trong sâu thẳm trí nhớ các người —— theo thời gian chậm rãi tiêu tán.

Yêu đương vĩnh hằng, loại ý tưởng vớ vẩn này đơn thuần chỉ là gạt người.

Lời hứa yêu em một vạn năm, nếu không là dối trá, thì phải là di ngôn.

Tôi lưu lại di ngôn, nhưng các người vẫn là sẽ quên tôi, cho nên tôi phải lưu lại cho các người vết thương cả đời đều phủi không đi.

—— yêu có lẽ lâu dài, nhưng thương tổn là vĩnh hằng.

Tôi sẽ thành thương tổn sâu nhất, nặng nề nhất trong lòng các người, các người vĩnh viễn cũng quên không được tôi!

Trong mơ hồ có tiếng ly vỡ vụn truyền đến tai, khóe mắt chợt thoáng qua, thấy mẹ.

Không biết qua bao lâu tôi và anh hai mới tách ra, chúng tôi cùng nhau yên lặng nhìn, mẹ cũng lặng lẽ nhìn chúng tôi.

Một lát sau, mẹ cúi người xuống, bắt đầu nhặt lại những mảnh vỡ trên mặt đất.

“Đừng luôn cho rằng chỉ mình là người bị hại.” Thu nhặt xong một đống bừa bãi, mẹ lạnh nhạt nói.

Lúc nói, ánh mắt bà ghim thẳng vào tôi.

Tục ngữ nói như thế nào nhỉ?

Gừng càng già càng cay, đúng không?

——HELLO! YANG! WHAT ARE YOU DOING?

—— tôi đang làm chuẩn bị sau cùng.

Tôi nói.

—— chuẩn bị cái gì?

—— chuẩn bị chu đáo.

—— cậu đang nói cái gì?

—— tóm lại, về sau tôi không thể cùng cậu nói chuyện phiếm nữa.

Đợi hồi lâu, đối phương không nói nữa.

—— này?

—— vậy, chúc cậu may mắn.

—— cũng chúc cậu may mắn.

—— tạm biệt.

—— tạm biệt.

———— không bao giờ … có thể gặp lại nữa ————

Thời gian phẫu thuật dự định vào tháng mười —— là mùa thu hoạch, cũng là thời điểm sắp tàn úa của một năm.

Giấy đồng ý phẫu thuật là do anh hai ký —— tờ xác nhận là mẹ ký, nhưng khi bà xem tới trên giấy đồng ý có điều khoản —— lúc gây tê có thể xuất hiện loại ngoài ý muốn nào, lúc phẫu thuật có thể xuất hiện loại ngoài ý muốn nào, sau phẫu có thể..... —

— sau đó liền ngất đi, khi tỉnh lại khóc đến tay cũng run, không thể cầm bút.

Sáng ngày sắp giải phẫu, Lê Nguyệt đến. Tôi ở trước mặt cả nhà đòi hai người đem nhẫn đã trả nhau lấy ra, đeo vào lại cho họ, sau đó đặt tay hai người cùng một chỗ.

"Nếu tôi chết, mọi người sẽ nhớ tôi không?" Tôi hỏi.

Mọi người đều khóc, bảo tôi không được nói bậy, phẫu thuật nhất định có thể thành công.

Trong bọn họ, Lê Nguyệt khóc thương tâm nhất.

Hết thảy mục đích đều đạt được, tôi ở trong lòng các người sống sót —— vĩnh viễn.

Đã đến giờ phẫu thuật, tôi nằm yên trên xe đẩy, bị đẩy vào phòng phẫu thuật.

Tôi nhìn thoáng qua người tôi muốn thấy nhất lần cuối cùng, muốn nhớ kỹ vẻ mặt của anh lần cuối cùng, nhưng tầm mắt rất nhanh liền mơ hồ, chất lỏng âm ấm trượt qua hai má, bị gối đầu…

… hút lấy.

Cây chết héo, nhưng trên thân cây lại ma sát ra một loại tế bào, tính chất như cũ, chỉ là thay đổi phương thức tồn sinh,

ẩn mật sinh trưởng ở nơi mà các người không biết,

bào tử ác ý lặng lẽ gieo hạt.

— Hoàn —

* tư duy đà điểu: đà điểu nổi tiếng với đôi chân dài nhanh nhẹn, nhưng não đà điểu rất nhỏ (kém phát triển), nên khi gặp nguy hiểm, nó không chạy mà chui đầu vào cát, cho rằng không nghe không thấy thì xem như không có chuyện gì xảy ra.

——-

biết nói gì nhỉ… tưởng tượng đến cảnh Chi Dương muốn thấy Chi Trọng lần cuối nhưng không được, dù ngay sát bên, rồi rốt cuộc khóc, thật rất tiếc.

Đời chẳng gì bi kịch bằng tiếc nuối. Trước khi chết mà lòng còn đeo mang quá nhiều…

.

.

.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ac-y